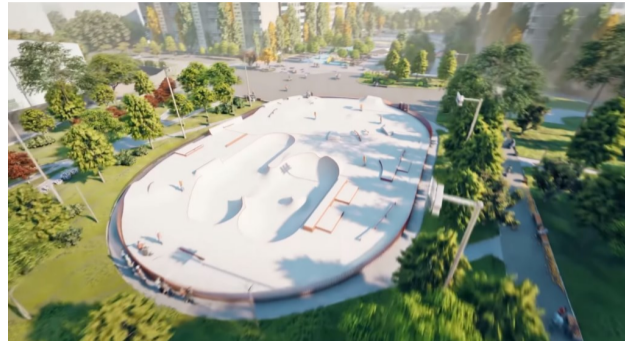

«Унція емоцій варта тонни фактів» Джон Джунор

№ 1 (30), жовтень 2021 р.

Екстримали Дніпра нарешті отримують майданчик для своїх занять

Давно мрієш катати на самокаті чи скейті, та не можеш знайти відповідного для цього місця? Читай останні новини про будівництво скейт-парку у сквері Олександра Усачова.

Детальніше на стор. 1

Таро—система для передбачень або спосіб самовираження молоді

Таро останнім часом стає дедалі більш популярною серед молоді. Ми розповімо про історію карткової гри та її зв'язок з Біблією і нумерологією.

Детальніше на стор. 4

#СТУДЕНТСЬКИЙ_ГАМАНЕЦЬ

ТАКЕ ВОНО ДОРΟΣЛЕ ЖИТТЯ

Настав час, коли ти самостійно маєш розпоряджатися коштами. У цій статті ми розкажемо про усі витрати студентів різних типів, щоб інші змогли визначити власний бюджет.

Детальніше на стор. 3

#В_ОБ'ЄКТИВІ

Роман Малинофський: «Ми часто практикуємо колективну психотерапію»

Як пройти шлях від журналіста до шеф-редактора, яким має бути справжній лідер, та як залишатися людиною, коли працюєш зі складними життєвими історіями.

Детальніше на стор. 5

22 дні студентського життя

Вступ до університету – одна з найбільш хвилюючих подій у житті. Починаючи з кінця липня, чи не з кожною годиною має передчуватися студентства невпинно росло. І ось цей день настав...

#Я_У_МАМИ_ЖУРНАЛІСТ

Детальніше на 6 сторінці

Дніпро поповнилося ще одним місцем для відпочинку

Нещодавно у Дніпрі з'явився ще один парк, який знаходиться на Слобожанському проспекті.

Детальніше на стор. 2

Дніпро поповнилося ще одним місцем для відпочинку

Новий, яскравий та цікавий — «Слобожанський сквер»

Нарешті у Дніпрі з'явився новий сквер, який знаходиться на Слобожанському проспекті.

Мешканці лівого берега та АНД району з нетерпінням цього чекали і тепер можуть оцінити зелену зону. Нагадаємо, що раніше на території новозбудованого скверу була звичайна паркова зона, що не реконструювалася більше 20 років. В кінці 90-х парк був просто розвалений вандалами. Жителі неодноразово намагалися щось зробити задля того, щоб сквер реконструювали, та все було марно. Між іншим, будівництво цього скверу не було у планах міської влади — його хотіли вдосконалити самі мешканці району. В ідеї проекту було лише трохи реставрувати паркову зону, зробити нові зелені насадження, поставити побільше лавочок та відремонтувати басейни. Мерія вирішила за власною ініціативою вдосконалити даний проект і зробити велику зелену зону.

Сквер являє собою повністю реконструйовану паркову зону, дитячі майданчики, креативні місця відпочинку, зелений газон з автоматичною системою поливу та насадження, що стали головною окрасою скверу. Було висаджено більше 100 дерев, зокрема

сакури, платани, ялинки, декоративні клени, барбариси та інші. На території скверу було збудовано громадський туалет й автопаркінг. Слід зазначити, що протягом декількох днів деякі гойдалки й газон отримали uszkodження, що свідчить про необережність людей. Згодом пошкодження були помічені на дитячому майданчику.

Цікавинками паркової зони є яскраво перефарбований фасад будинку, навпроти якого знаходиться сквер та різноманітні куточки для дітей: спортивні турніки, смуга перешкод та амфітеатр.

Сквер складається з декількох зон і має доволі велику площу — майже два гектари.

Перша частина — це автомобільна парковка і розташовані поблизу лавки, на яких можна посидіти і відпочити в оточенні дерев. Поряд знаходиться нещодавно відкрите кафе, де можна швидко перекусити та зігрітися гарячою кавою у прохолодний день.

Друга частина скверу — це так звана ігрова зона, де знаходяться гральний майданчик, турніки для воркауту та велика спіральна гірка для дітей. На території скверу розташовані великі

Ранковий полив газону
Фото взято з сайту gorsovet.com.ua

закруглені лавки, декілька гамаків та дизайнерські кам'яні крисла і столики. Вночі сквер по периметру підсвічується.

Будівництво зеленої зони було розпочато у вересні 2020 року й тривало майже рік. На нього було витрачено більше 100 мільйонів гривень, хоча планувалося трохи менше. В перший робочий день зеленої зони на збудованій сцені виступали різні танцювальні та музичні молодіжні колективи та про-

водилися всілякі інтерактивні ігри з дітьми. На відкритті скверу були присутні навіть мер Дніпра Борис Філатов та Геннадій Корбан.

Будемо сподіватися, що міська влада Дніпра продовжуватиме активно розвивати місто і прикрашати його. Не забувайте вносити і свій вклад: не смітіть та не займайтеся вандалізмом.

Олексій Єфіменко

Від редактора

Настав час новій редакції розпочати свою роботу. Ми сподіваємося, що вам сподобається матеріал цього випуску. Знаємо, записалися, та наступний випуск вийде вчасно!

Підготовку першого випуску можна порівняти зі смугою перешкод: пошук актуальних тем, безвідповідальність деяких учасників процесу, небажання правити свої статті та звичайнісінька лень. Незважаючи на все це, нам вдалося знайти компроміс і налагодити процес підготовки статей.

З пошуком тем допомогли минулі випуски. Як не знаєш, про що писати, то починаєш надихатися працею інших — це і трапилося з нами. Коли вже з'явився список тем, почали виникати питання на зразок: «Як правильно висвітлити цю проблему?» Доводилося не раз сперечатися щодо побудови речень, іноді навіть повністю їх переписувати. Якоюсь чином отримав повідомлення, у якому було написано, що я занадто серйозно ставлюся до роботи головного редактора. Можливо когось трішки бісила така моя особливість, але інакше не міг. До того ж, мені дуже подобалося розбирати кожне речення окремо і намагатися його скоротити. Ставив за ціль зробити усе ідеально за відносно невеликий проміжок часу.

Однак чому ж цей випуск не можна назвати ідеальним? Для багатьох це перший досвід роботи в газеті. З кожним наступним випуском з'являтиметься все більше ідей для публікацій, та нашою ціллю залишатиметься не кількість, а якість.

Бажаємо гарно провести час, гортаючи нашу газету!

Вільний доступ до Wi-Fi та розмальовані ракети

Що нового у парку Гагаріна?

У Дніпрі, в парку Гагаріна, що поблизу першого корпусу ДНУ ім. Олесе Гончара, відкрили виставку півтораметрових арт-ракет у рамках проекту «Noosphere Art Raket Park». Зараз експозиція нараховує 20 експонатів, декорованих художниками з усієї України, та 3 — створених поза конкурсом. Кожна з ракет виконана в унікальному стилі: тут і нотки неокубізму, і петриківський розпис, стріт-арт, і навіть «каракулеграфія».

Основна тема експонатів — зображення української культури та історії через різні образи та символи, з якими асоціюється Україна. Окрім того, на виставці є також роботи, присвячені науковим і космічним досягненням.

«Разом до зірок». Авторка: Альона Волошина, м. Дніпро. Per aspera ad astra! Людство завжди мріяло досягнути зірок, а сама робота символізує неоціненний вклад українських першопрохідців у підкоренні космосу.

Усі скульптури створені зі склопластику. На їх виготовлення та розмальовку пішло близько

місяця. Більшість художників використали фасадну фарбу, аби колір не зблід під дією сонячних променів.

Виставка діятиме до 1 грудня 2021 року. Також у рамках проекту діє благодійний аукціон, на якому кожен може купити скульптуру, яка йому сподобалася. Зібрані кошти підуть на подальшу реконструкцію парку Гагаріна.

Нагадаємо, що парк був створений 1964 року і названий на честь першої людини у світовій історії, що здійснила політ у космос, — Юрія Гагаріна. Зараз це затишне місце відпочинку з

вільним доступом до Wi-Fi і навіть кнопкою для екстреного виклику. У парку, особливо на вихідних, можна зустріти багато закоханих парочок, мам з візочками, літніх людей і студентів. Це безпечне місце, де зовсім не відчуваєш міської метушні і просто насолоджуєшся природою.

Ангеліна Столяр

«Нероздільна лінія життя та майбутнього». Автор роботи: Оксана Семехіна, м. Дніпро. Робота виконана у незвичайній техніці — в один дотик. Лінія об'єднує персонажів, їхні емоції, дії та мрії. За час існування ми проходимо довгий, інколи складний, інколи прекрасний, але нерозривний шлях.

«Разом до зірок». Авторка: Альона Волошина, м. Дніпро. Per aspera ad astra! Людство завжди мріяло досягнути зірок, а сама робота символізує неоціненний вклад українських першопрохідців у підкоренні космосу.

Гончар Інфо

Газета студентів факультету Систем і засобів масової комунікації
Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара

Випусковий редактор: Артур Орел
Заступник редактора: Даниїл Ніколаєнко

Редактори рубрик:
#Життя_як_воно_є: Нікіта Скороход
#Студентський_гаманець: Дарина Тарасенко
#Цікавинки: Ольга Коваль
#В_об'єктиві: Яна Дудко
#Я_у_мами_журналіст: Лілія Ященко

Дизайн-макет:
1 шпальта: Ярослава Варушко, Ангеліна Волкова
2 шпальта: Діана Бабаєва, Мирослава Куян
3 шпальта: Варвара Фащенко, Ольга Нівчик
4 шпальта: Анастасія Богдан, Анастасія Крауз
5 шпальта: Єлизавета Чулакова, Поліна Лебедева
6 шпальта: Анастасія Мититяк, Елеонора Лебедева

Екстремали Дніпра нарешті отримають майданчик для своїх занять

Розвиток екстремальної течії в Україні

Будування нового скейт-парку у сквері Олександра Усачова в Дніпрі вже досягає останніх етапів будівництва. А отже зовсім скоро екстремали Дніпра отримають площу для розваг і спорту. Сам сквер також реконструюють. Планується кардинальне озеленіння і оформлення зон відпочинку зі зручними лавками та ігровими майданчиками для малечі. Судячи з проекту, це буде масштабна реконструкція, яку планують закінчити ближче до 2022 року. До цього планували відновити фонтан, але мішани підтримали саме будівництво скейт-парку. Про це розповів депутат міської ради Сергій Пустовий.

Дніпро давно чекало появи такого майданчика через те, що для екстремалів не було місця, окрім розваленого і погано сконструйованого парку на ЖМ «Червоний Камінь» та критих платних майданчиків. Тому скейтери, роллери та інші обирали для своїх занять місця, що не призначені для цього: пам'ятники, бульвар Короленка або сквер «Прибережний». Нещодавно там навіть встановили попереджувальні знаки щодо штрафування за катання на тих територіях, але через діру в законі притягнути до

відповідальності можна було лише за умови нанесення шкоди ділянці, а задокументовано таких випадків поки не було. Хоча й очевидно, що це лише питання часу.

Ще рік тому такою бетоною «Плазою» (як кажуть екстремали) могла похизуватися лише Одеса, куди з'їжджалися «райдери» з усієї країни. Зараз таку вже побудували в Києві і зовсім скоро закінчать у Дніпрі. Можливо така тенденція є результатом «Буму» самокатерів серед молоді.

Асфальтовані скейт-парки є хоча б в одному екземплярі майже у будь-якому більш-менш великому місті, але хоч асфальт та дерев'яні фігури це, звісно, приємно, та це не йде у порівняння з полірованим бетоном і наявністю «басейну» для катання, що є світовим стандартом, що вже казати про безпеку і комфорт (за рахунок гладких поверхонь).

Нікіта Скороход

Таке воно доросле життя або на що витрачають студенти

Одвічне питання: «Брати чи не брати?»

Починаючи студентське життя, ми ступаємо на нову сходинку - самостійність, на якій вже масно дбати самі про себе. Хоча більшість ще фінансово залежать від батьків, однак, все одно, мають раціонально витратити кошти. Ми порівняли чотири категорії студентів та їх грошові витрати.

Почнемо з найвідчайдушніших – жителів гуртожитку або «общажників», як говорять в народі.

Героїнею нашої аналітики стала студентка другого курсу ФСЗМК ДНУ ім. Олесь Гончара – Богдана. Річна вартість проживання в гуртожитку – 6240 гривень, проте є можливість щомісячних виплат у розмірі 520 гривень.

Студентка щовихідні їздить додому, у Запоріжжя. Добиратися дівчина автобусом, середня вартість проїзду – 70 гривень. Тобто, туди й назад на дорогу Богдана витрачає близько 140 гривень, це 560 гривень на місяць.

Дівчина їздить на навчання громадським транспортом. Зараз вартість проїзду становить 8-10 гривень, в залежності від виду транспорту. Крім того, трапляються випадки, коли необхідно кудись терміново поїхати, та через дистанційне навчання витрати на пересування значно зменшилися. Однак, як там не крути, разів сорок на місяць вона користується послугами транспорту, тому сума становить близько 400 гривень.

Основні витрати йдуть на харчування. Щоразу чек різний, але сума приблизно однакова. Стандартний набір продуктів Богдани на місяць, це: хліб (7 грн), овочі (36 грн/кг); упаковка булгуру (26 грн/за 1кг); картопля (8 грн/за кілограм); молоко (27 грн); швидкий сніданок (38 грн); ковбаса (23 грн/за 100г); сир (30 грн); чай (41 грн); сіль (8 грн/1,5 кг); масло (53 грн); олія (40 грн/0,5л); цукор (24 грн/1кг); курятина (70 грн/600г); фрукти (50 грн); упаковка гречки

(40 грн/за 1кг); макаронні вироби (31 грн). Дівчина не забуває поласувати себе чимось солоденьким, наприклад: шоколадка (22 грн); упаковка печива (20 грн); йогурт (30 грн). Студентка ходить до магазину два рази на тиждень та оновлює продукти, які закінчилися, однак деяких продуктів вистачає на місяць. Отже, місячні витрати на харчування – 1500 гривень.

Візьмемо до уваги й розваги. Дівчина любить ходити у кіно та робить це вона не так часто через досить високу вартість квитка (починаючи від 70 грн). Однак, все ж таки, 3-4 рази на місяць Богдана ходить у кіно. Це 280 гривень на місяць.

Слід зазначити, що кімнату в гуртожитку повно тарганів, тож доводиться купувати пастки та засоби від комах. Крім того, частина грошей витрачається на засоби особистої гігієни: мило, зубна паста, шампунь, гель для душу, засоби інтимної гігієни. Також треба придбати господарські товари. Іноді трапляється, що закінчився якийсь косметичний засіб або в магазині сподобалася кофтинка. Отже, щомісяця на такі дрібнички дівчина витрачає близько 500 гривень, оскільки, деяких засобів вистачає на декілька місяців.

Поповнення мобільного та інтернету – 300 гривень. Наступний тип студентів – квартиранти.

Представницею цієї ланки стала студентка другого курсу Університету митної справи та фінансів м. Дніпра, факультету управління – Аня. Спершу дівчина, проживала у гуртожитку, але вирішила винаймати квартиру. Дівчина винаймає житло разом з подругою, адже так набагато дешевше. Вартість щомісячної оренди – 6 тисяч гривень та комунальні послуги. Оскільки наймачів двоє, то й рахунок ділять порівну – приблизно 4 тисячі гривень з людини.

Кілька разів на місяць Аня їздить додому. Живе дівчина в Олександрії, тому вигідніше їздити потягом. Ціна квитків постійно коливається та залежить від часу їх придбання. Студентка дбає про це заздалегідь, аби зекономити більше грошей. Середня вартість квитка – 60 гривень. За чотири поїздки в місяць дівчина віддає 240 гривень.

При виїзді житла дівчині була важлива досить дешева ціна, то й живе вона у віддалених районах міста. Кожного дня Аня витрачає гроші на громадський транспорт, аби дістатися університету. Їздить дівчина маршрутною, вартість якої 10 гривень. На день таких поїздок може бути чотири, тому щомісяця вона витрачає десь 600 грн.

Більша частина грошей витрачається на харчування. Студентка щосили намагається економити, тому не так часто дозволяє собі чогось зайвого. Звичайний продуктової кошши для Ані на місяць – це упаковка гречки (40 грн/1кг); чай (30 грн); кисломолочний сир (33 грн); огірки/помідори (36 грн/за 1кг); фрукти (50 грн); куряче м'ясо (70 грн/600г); сіль (8 грн/1,5 кг); масло (53 грн); олія (40 грн/0,5л); цукор (24 грн/кг); картопля (8 грн/за 1кг); хліб (7 грн); капуста (12 грн/за 1кг); морква (17 грн/за 1кг); кетчуп (20 грн); упаковка рису (44 грн); банка томатної пасти (30 грн), рідше – цукерки або шоколадка (30 грн). Дівчина декілька разів на тиждень ходить до магазину та оновлює продукти, які закінчилися. Оскільки, деяких продуктів вистачає на місяць, то витрати – щонайменше, як 1200 гривень.

Іноді Ані хочеться відпочити разом з друзями десь у місті, наприклад, сходити в кіно чи в місцеву кав'ярню. На такі витрати вона виділяє, приблизно, 150-200 гривень на місяць.

Дівчина користується засобами особистої гігієни, тому витрачає гроші на мило, зубну пасту, шампунь, гель для душу, засоби інтимної гігієни. Частина грошей витрачається на господарчі товари. Також Аня має широкий

асортимент косметичних засобів для догляду за собою. Оскільки більшості може вистачити на декілька місяців, то дівчина не витрачає багато коштів. Також трапляються випадки, коли необхідно купити шкарпетки або колготи. Отже, в середньому на місяць дівчина витрачає близько 500 гривень.

Дівчина користується інтернетом та послугами мобільного оператора, на що витрачає 200 гривень на місяць.

Наступна група – це ті, хто досі ніяк не «вилетять з батьківського гнізда», тобто місцеві.

Коріною дніпряночку є студентка другого курсу ФСЗМК ДНУ ім. Олесь Гончара – Катя.

Щодо витрат місцевих все досить просто: за все платять батьки, однак, є певні витрати.

Катя дістається до університету громадським транспортом, адже живе в Соборному районі, а дев'ятий корпус знаходиться на вулиці Науковій 13. Як ми вже знаємо, вартість проїзду на автобусі та маршрутках становить 10 гривень, а от на електротранспорті дешевше – 8 гривень. Отже, в місяць витрати дівчини становлять 400 гривень.

Більшість студентів беруть із собою гроші, аби перекусити. Катя не є виключенням. Кожного дня вона бере із собою 50 гривень, а кількість витрачених грошей залежить від покупок дівчини. На місяць – це виходить 1000 гривень.

Відпочинок студентка любить активний. Вона часто відвідує різні музеї, галереї, арт об'єкти та навіть просто зустрічається з друзями в торговому центрі. Як говорить Катя: «На цьому економити не треба» – тому витрачає на усе це 800 гривень на місяць.

І останній тип студентів – власники житла.

Власником однокімнатної квартири на лівому березі Дніпра є Давид – студент другого курсу Університету митної

справи та фінансів факультету управління.

Майже усі витрати хлопця йдуть на комунальні послуги. Сума щомісяця різна, проте, в середньому, це 1000 – 1300 гривень, залежно від сезону.

Оскільки студент щонеділі їздить додому, до Олександрії, то він також витрачає гроші й на квитки на потяг. Як вже зазначалося раніше, середня вартість залізничного квитка зі сполученням Дніпро-Головний – Олександрія становить 60 гривень. В місяць, це виходить 8 поїздок туди й назад, тобто, 480 гривень.

Мешкає хлопець на околицях лівого берега, а його університет знаходиться на правому, тож на навчання він їздить виключно громадським транспортом. Студенту пощастило, адже він має прямий автобус від його дому до університетського закладу. Щомісячні витрати на громадський транспорт – 400 гривень.

На харчування Давид майже не витрачає коштів, оскільки щотижня привозить їжу з дому. Однак хлопець може купити щось смаченьке, наприклад, шоколадку чи печиво. Витрачає він близько 600 гривень на місяць.

Давиду більше подобається проводити свій вільний час на свіжому повітрі, тому на розваги він витрачає небагато. Щомісяця на розваги хлопець витрачає 400 – 500 гривень.

Пам'ятаємо й про господарчі товари. А це й прання, й особиста гігієна, прибирання в квартирі. Тут хлопець витрачає близько 400 гривень на місяць. За зв'язок хлопець щомісяця платить 350 гривень.

Отже, проаналізувавши чотири типи студентів, ми можемо побачити на що та скільки вони витрачають.

Дарина Тарасенко

Кишенькові заощадження студента

«Общажники»	Квартиранти	Місцеві	З власним житлом
Проживання: 520 грн; Квитки додому: 560 грн; Транспорт: 400 грн; Харчування: 1500 грн; Розваги: 280 грн; Господарчі товари: 500 грн; Зв'язок: 300 грн; Усього: 4060 грн.	Проживання: 4000 грн; Квитки додому: 240 грн; Транспорт: 600 грн; Харчування: 1200 грн; Розваги: 150 грн; Господарчі товари: 500 грн; Зв'язок: 200 грн; Усього: 6890 грн.	Транспорт: 400 грн; Кишенькові гроші: 1000 грн; Розваги: 800 грн. Усього: 2200 грн.	Проживання: 1000-1300 грн; Квитки додому: 480 грн; Транспорт: 400 грн; Харчування: 600 грн; Розваги: 400-500 грн; Зв'язок: 350 грн; Усього: 6710 грн.

Підсумок витрат усіх видів студентів на місяць

Як швидше та дешевше студенту дістатися до університету

На що доцільніше витратити кошти

Один із видів транспорту, на якому студент долає шлях до університету

Деякі студенти хоч раз замислювались над тим, як дешевше та швидше дістатися до університету, адже не всі хочуть витратити дорогоцінний час на дорогу. Більшість наших студентів, які проживають в гуртожитку, дуже цінують свої кошти, тому обирають йти до навчального закладу пішки, щоб зекономити. А ось ті, хто живе значно далі, неодноразово перебирали в голові всі можливі шляхи, адже більшості хочеться якомога більше поніжитися в теплому ліжку.

Ми розберемо всі можливі варіанти, як студенту дістатися до університету з гуртожитку, центру та кінця лівого берегу.

Першим розглянемо ситуацію на прикладі гуртожитку №1, якщо студент крокує до першого корпусу на проспекті Гагаріна, що у Дніпрі):

- пішки: 15–20 хв/0 грн (саме цей шлях обирає більшість студентів); маршрутне таксі: 10хв/10грн в один бік;
- таксі: 5 хв/25 грн (студенти визнали цей варіант доцільним, якщо є ризик запізнитися);
- електросамокат: 7–10 хв/30 грн;
- свій автомобіль: 5 хв/вартість палива, відповідно до витрати вашого автомобіля (приблизно 23 грн).

Отже, ми можемо визначити, що дешевше буде дістатися пішки. Якщо ви вже спізнюєтесь і не шкодуєте грошей, то краще обрати таксі або власний автомобіль, якщо він є.

На черзі варіант для студентів, які знаходяться в центрі:

- пішки: —/0 грн (звичайно, студенту йти пішки з центру значно довше але в цьому є свій вайб для тих, хто полюбляє ходити вранці);

- маршрутне таксі: 25–30хв/10грн (8 грн, якщо їхати на трамваї);
- таксі: 10–15хв/близько 100 грн (можливі знижки та кешбек); електро-самокат: близько 30 хв/150–120грн;
- свій автомобіль: 10–15хв/вартість палива, відповідно до витрати вашого автомобіля (приблизно 50грн).

Отже, дешевше і швидше студенту дістатися з центру до університету на маршруті або своєму автомобілі, якщо він є.

І останній варіант для тих, хто мешкає на лівому березі, а саме в годині їзди до центру:

- маршрутне таксі: 2 год./20 грн (18, якщо їхати на трамваї);
- таксі: 1год./250грн (згідно з тарифом на таксі) (на таксі вже значно швидше, але і коштує забагато, хоча для тих, хто любить комфорт – крутий варіант);
- свій автомобіль: 1год./вартість палива, відповідно до витрати вашого автомобіля (приблизно 100грн).

Краще обрати свій автомобіль, якщо він є, але для тих, у кого немає такої можливості, оптимальним варіантом буде маршрутне таксі – дешево та сердито.

Із опитування студентів 2 курсу ФСЗМК в Telegram стало відомо, що більшість обирає пересуватися маршрутною, адже це значно дешевше ніж інші варіанти.

Вероніка Кольцова

#ЦІКАВИНКИ

Таро – система для передбачень або спосіб самовираження молоді

Таро – звичайні картинки або зображення сакрального змісту?

Таро представляють собою колоду з 78 карт. Ця система передбачень пов'язана з нумерологією, астрологією, окультизмом. І те, що комусь може здатися звичайними картинками, насправді має глибокий зміст, здатний передбачити майбутнє. Декому вже відомо, що таке Таро, а дехто навіть захоплюється вивченням цієї системи. У статті ми й розкажемо нашим читачам, що таке система Таро, коли вона з'явилася, та як молодь пов'язує з нею своє дозвілля.

Історія карт Таро починається з XV століття. Ця система виникла в Італії та породила багато легенд навколо себе. Та іноді історію Таро намагаються почати з 1392 року. Існує запис, згідно з яким була замовлена колода гральних карт у Жакміна Грінгонья для французького короля Карла VI, і деякі з цих карт досі зберігаються в Парижі. Французька гра Таро – карткова гра для чотирьох гравців, яка використовує 78-листову колоду.

Упевнено говорити про Таро, як про систему пророкувань, можна лише починаючи з кінця XVII століття, оскільки в Болоньї збереглися записи 1700 року, в яких недвозначно описуються ворожильні значення карт Таро.

Наразі найпоширенішою системою карт Таро є система Артура Уейта. Колода складається з 22 старших арканів та 56 молодших. Колода розподілена на 4 масті: жезли, мечі, кубки та пентаклі – кожна з яких задає настрою усьому розкладу. При гаданнях акцент роблять на старших арканах, а молодші у свою чергу доповнюють їх та розкривають повну картину ситуації.

Напевно, багатьох цікавить, що чекає їх у майбутньому, чому ситуація склалася саме так та так інше. Соціальні мережі заповнили відео з розкладами на певні питання. Це і доводить те, що певна частина молоді дійсно захоплюється цим ремеслом.

Та добре це чи ні? Варто розуміти, що система Таро не існує сама по собі. Вивчаючи її, ми торкаємося і історії, і Писань Біблії, і астрології, і нумерології. Тому, намагаючись трактувати певну карту, варто знати багато чого. Наприклад,

карта «Двійка Жезлів», крім прямого значення, має ще й алегоричне – її ще називають «Плачем Олександра». Коли Олександр Македонський оглянув межі захоплених земель, він заплакав гіркими сльозами, бо більше не було, що відвоювати та присвоїти. Саме ця карта і означає розпач від свого успіху, коли він більше не приносить задоволення. А от старший аркан «Страшний Суд», що указує на завершення кризисного етапу, ми можемо поєднати з Біблійськими мотивами. На ньому зображено Архангела Гавріїла, який скликає душі на Страшний Суд. Суд – ніби містерія преображення, перевтілення та духовного просвітлення.

Також карти Таро пов'язані з системою нумерології: кожна з мастей має 10 карт, які трактуються відповідно законам нумерології: 2 – вибір, 4 – період кризи, 10 – завершення етапу.

Карти Таро – не лише кумедні або страхітливі зображення. Це цілий симбіоз багатьох систем та вчень, які допомогли передати в кожному аркані особливу енергію, одну з граней людського буття. Система Таро значно розширює ваш кругозір, а ви точно не залишитесь без уваги знайомих. Майбутнє цікавить майже кожного!

Ольга Коваль

Роман Малинофський: «Ми часто практикуємо колективну психотерапію»

Як емоційно не вигоріти, коли працюєш зі складними життєвими історіями

Керівник проекту «Один за всіх» на СТБ, Роман Малинофський, розповідає про свій професійний шлях від простого журналіста до шеф-редактора та дає поради, як керувати командою та бути впевненим лідером.

«Початок кар'єри»

- Романо, розкажіть про початок вашого професійного шляху.

- Мій професійний шлях розпочався з роботи на Авторадіо. Це і стало основним тригером, чому я вирішив пов'язати своє життя з журналісткою. Ще зі школи я мріяв працювати радіоведучим. Але в Дніпрі це не прибуткова професія, тому паралельно я пішов працювати на телебачення. Це були амбітні та потужні на той період (2007-2010 роки) канали ІРТ і Домашнє вогнище. Вони стали відмінним стартом і платформою для того, щоб навчитися азів ТВ-кухні. Я прийшов туди "зеленим" журналістом, а йшов уже редактором і ведучим багатьох програм.

- У чому особливості роботи шеф-редактора?

- Шеф-редактор або, як у нас на СТБ заведено називати - керівник проекту - це людина, яка відповідає за все, що відбувається на проєкті: від того, в якому психологічному стані перебуває журналіст і до літер в титрах і на плашках. Керівник проекту стверджує учасників програми, історії та теми, відповідає за драматургічні ходи й ліній епізоду, працює з провідними експертами на майданчику і відповідає за фінальний продукт, який виходить в ефір.

Це стовідсоткове занурення в усі етапи виробництва ТВ-проєкту. У моєму підпорядкуванні понад 30 співробітників: журналісти, редактори, старші редактори, режисери, психологи, адміністратори, продюсери й це ті люди, які залучені на етапі пре-продакшну. На знімальному майданчику додається ще 50 осіб-представників технічних служб: звукорежисери, освітлювачі, оператори, режисери майданчику. Моє завдання, як керівника, щоб все працювало, як єдиний годинниковий механізм без збоїв і налагоджено.

- Чи існують відмінності у роботі різних телеканалів?

- Звичайно існують. Є нішеві канали або як їх ще називають - канали другого ешелону (2 + 2, ТЕТ, НЛО ТБ) і національні ТОП-6: Україна, 1 + 1, СТБ, Новий канал, ICTV та Інтер. Якщо говорити в цілому про канали, то головна відмінність кожного - це аудиторія, на яку націлена робота мовника. Наприклад, ICTV і 2 + 2 націлені на чоловічу аудиторію. В ефірній сітці ви ніколи не знайдете «мільні опери» або мелодрами, які так люблять жінки. Такий контент - це територія ТРК Україна, СТБ і 1 + 1. Ось ці три національні канали націлені на жінок. У сітці не тільки мелодрами, а й реаліті-шоу про сім'ю, дітей, життєві цінності, любовні реаліті. Не можу сказати, що перелічені канали дивляться тільки жінки - чоловіки теж знаходять контент для себе. Але рейтинги демонструють те, що головним споживачем є жіноча аудиторія. Є канали, які спрямовані на молодість - Новий, ТЕТ, НЛО ТБ. В ефірі цих більше контенту, який розрахований на старших школярів, студентів і людей до 40 років. Аудиторії різні у каналів, але мета у всіх одна - утримати глядача й отримати рейтинги!

- Через які етапи проходить ваша команда перед випуском шоу?

- Перший етап - пре-продакшн. Коли редактори і журналісти займаються пошуком потенційних історій для проєкту. На цій стадії наш офіс нагадує кол-центр з продажу товарів і послуг. Адже головне завдання журналіста, перебуваючи в Києві переконати учасників, які знаходяться в Сумах, Рівному чи Тернополі, що участь в проєкті змінить їхнє життя і вони отримають реальну допомогу. Після цього журналісти та редактори виїжджають у

відрадження, де знімають сюжети про героїв і займаються пошуком додаткових учасників. В середньому, 3-4 дні вони знаходяться в "полях" і після цього везуть героїв в студію на зйомку. По приїзду займаються монтажем сюжетів для епізоду. Під час запису в студії готують учасників до виходу, підтримують їх на всіх етапах знімального процесу. Коли програма знята, вона відправляється на монтаж (порізка "риби"), здається каналу і виходить в ефір.

- Як ви знаходите героїв для випусків?

- У нас є гаряча лінія та поштова скринька для звернень. Також шукаємо історії в Інтернеті на новинних порталах.

- Ви працюєте з великою кількістю складних історій, спілкуєтесь із людьми, які знаходяться у важких життєвих обставинах. Як емоційно не «вигоріти»?

- Так, герої у нас дійсно часто не зірки ефіру, а звичайні люди. Затягнути людину в студію для того, щоб вона на всю країну заявила про своє горе - це дуже важка задача. Це тільки на екрані все так виглядає згладжено і красиво. Але те, що іноді відбувається за лаштунками - залишається тільки там. На журналістів і собак спускали, і з сокирами бігали, і рушницями погрожували. Але нікого це не зупиняло. Так, це відкладає певний відбиток на психіці, але цю роботу потрібно сприймати не більше, ніж роботу. Це як поліцейський або слідчий, який щодня бачить вбивства, відрізані голови... і як кардіолог, у якого помер пацієнт. Так, це сумно і печально, але раз ти вже вибрав собі таку професію, то потрібно включати холодний розум і не приймати дуже близько.

Ми дуже часто практикуємо колективну психотерапію після страшних і жахливих історій. Збираємося проєктом і протягом 2-3 годин просто висловлюємо один одному, що турбувало, що пішло не так.

- Керувати цілим проєктом - відповідальна і складна справа. Якими навичками та знаннями має володіти шеф-редактор?

- Шеф-редактор повинен бути лідером! Людиною, яка зможе повести за собою команду, яка конструктивно покритикує і справедливо похвалить. Головний успіх керівника - це, коли його підлегли не бояться його ..., а бояться його підвести!

- Які поради ви можете дати журналістам-початківцям?

- Для початку, визначитись в якійсь журналістичній вам би було цікаво працювати: ТВ, Інтернет, радіо. Які теми вам цікаві й про що хотілося б писати, робити сюжети та розповідати. Йти працювати варто ледь не з першого курсу, тому що практика безцінна. Як тільки ви увіллється до редакції будь-якого ЗМІ - не бійтеся здатися дурним. Краще поставити своєму керівнику 10 питань, ніж зробити все не так і відчувати себе не на своєму місці. Не боятися і бути наполегливим - головне правило успішного журналіста, як на мене.

- Яку літературу можете порекомендувати?

- «Історія на мільйон доларів» Роберта Маккі - це якщо про сценарії і драматургію. А також - «Текст-пексшмекс. Магія переконливих текстів» Вільяма Зінсера.

Яна Дудко
Даниїл Ніколаєнко

«Шеф-редактор повинен бути лідером! Людиною, яка зможе повести за собою команду..»

Робота над шоу «Один за всіх»

Робота у «Говорить Україна»

Мам, я хочу бути журналістом!

Історія про те, як я знайшла своє покликання

Прийшов час вибрати куди вступати і я обрала журналістику, чи не помилилася я з вибором? Як визначитися?

У кожного в житті настає момент, коли потрібно обрати, ким ти будеш у майбутньому. За когось вирішували батьки, а у когось не було інших можливостей. Хтось, навпаки, знає, ким хоче стати і ким буде через 5 років, а є люди, у яких є вибір,

але вони не можуть з ним визначитися. Найскладніше – це обрати одне з усього, що тобі подобається... Адже в світі так багато різних професій, які хочеться спробувати, але, здається, що зворотного шляху не буде. Діти часто говорять, ким би вони хотіли бути в майбутньому, але за весь шлях від дитини до підлітка часто змінюють свій вибір.

У дитинстві я відвідувала музичну школу, різні спортивні секції, пробувала в малюванні та хімії, але ніде не відчувала себе в правильному напрямку. У шкільний час я намагалася показати себе: мені подобалося виступати, але була боязнь публіки і невпевненість в собі. Мої батьки повели мене в кіностудію, де я подолала страх публіки і знайшла впевненість в собі. Спробувала себе в ролі репортера і зрозуміла, що це мені подобається. І з того моменту я захотіла стати журналістом: саме в цій професії я можу поєднувати всі свої інтереси і розвиватися. Коли настав момент вибору, я відразу сказала: «Мам, я хочу бути журналістом!»

І ось я вчуся на журналіста, хоча тільки почала свій шлях. Вже розумію складність обраної професії, і це ще більше мене затягує у роботу. За перший місяць навчання я встигла взяти інтерв'ю в книжковому, де мене злякалися, написати статтю про захід BookSpace та побувати на каналі DniproTV. Не знаю як складеться моя доля, але зараз я хочу бути журналістом!

Аліна Миронова

Перший репортаж у моєму житті. «Недорослі новини» 27 канал

Журналістика – це рок-н-рол. В ній потрібен драйв

Або чому я хочу стати журналістом

Журналіст – це одна з найнебезпечніших професій у світі. Кореспондентів часто відправляють у гарячі точки за репортажем. Фахівці з цієї справи проводять розслідування у погоні за правдою. Тобто людина, яка є журналістом, живе на драйві і працює 24/7, вдень та вночі, у небі та під землею. Журналіст – це складна робота, але коли відчуваєш, що попри все отримуєш задоволення, то це надихає на працю. Можливо, ти маєш вихідний або взагалі вже бачиш десятий сон, тобі можуть подзвонити зі словами «тут мітинг на площі, треба їхати!», тому драйву у цій професії більше ніж достатньо. Звичайно є і телеведучі та інтерв'юери, у яких робота безпечніша. І якщо ви думаєте, що я, людина яка написала цю статтю є дуже сміливою, щоб працювати у сфері журналістики, то – ні.

Взагалі-то, рішення піти навчатися на журналіста з'явилося в мене ще у класі так дев'ятому. Я досі не розумію чому ця ідея з'явилася у моїй голові, але сер-

цем відчуваю, що це моє покликання. Я усвідомлюю той факт, що бути журналістом дуже складно та небезпечно. Проте все одно розумію, що тягне мене лише сюди. Мене приваблюють камери, зйомки, фотографії, книжки, написання текстів, та й драйв я також люблю. Нудне життя не для мене, люблю знаходити пригоди на свою голову. Журналіст – це багатостороння людина, і я прагну нею бути.

Той факт, що я обрала журналістику, не зовсім сподобався моїй родині. Попри це мама підтримала мене, адже розуміє, головне – щоб доньці подобалося. Я дуже вдячна матері за підтримку. Сподіваюся, що колись, коли мене запитують, ким я працюю, то з гордістю зможу відповісти – «Я в матері журналіст!».

Єлизавета Дуда

Фото: BBC News Україна

Випадковості не випадкові

Або як знайти своє покликання

Напевно кожному в дитинстві ставили питання: «Ким ти хочеш стати у майбутньому?». Я – не виняток. Ця проблема турбувала мене до п'ятнадцяти років. Наче учора пам'ятаю: весняний ранок, однокласники уже визначилися і активно обговорюють плани на майбутнє, а я навіть не знаю скзамени з яких предметів хочу складати. Здавалось би, до вступних іспитів ще два роки,

але такий підвішений стан пригнічує.

Свою спеціальність я обрала випадково. Якось вчителька з біології запитала мене, чи не хочу я стати журналістом. А й справді, перед нашим діалогом я розглядала варіанти близькі до цього. І з текстами, як виявилось, працювати вмію досить непогано. Першим пріоритетом став Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара.

Цей вищий навчальний заклад підходив мені за місцем розташування, що було важливим фактором, при виборі університету.

Роками мені не спадало на думку пов'язати своє життя з такою професією, хоча все, що я робила приводило мене саме до засобів масової комунікації. Виходить, що випадковості не випадкові...

Яна Таран

Дружня атмосфера на пікніку

22 дні студентського життя

Враження першокурсника під час докарantinного навчання

Вступ до університету – одна з найбільш хвилюючих подій у житті. Починаючи з кінця липня, чи не з кожної години моє передчуття студентства невпинно росло. І ось цей день настав...

Першого вересня я вперше зайшов до дев'ятого корпусу ДНУ. Не сказати, що у гарному настрої – довжелезні затори, запізнення на першу ж пару гумору аж ніяк не підіймали. Та більше, значна частина абітурієнтів, як то буває у класичних гуморесках про студентів, не могла знайти потрібний кабінет, а деякі навіть заблукали у пошуках входу до корпусу. Також на першій парі, яка відбулась у залі Ноосфери, ми познайомились з деканом та деякими викладачами. Вони розповіли трохи про себе, про факультет, про корпус, в цілому – ввели першаків у курс справи. Потім нас, журналістів, провели до окремої аудиторії, де абітурієнти знайомились вже один з одним. Проте багато хто зробили це ще на святі, котра відбулася за день до того

Вже наступними днями нас кинули у справжній мир журналістського життя – завдання поспілкуватися з торговцями газетами, конференція з ведучою Мирославою Бойчук та репортаж з книжного фестивалю BookSpace. Не буде брехнею, якщо скажу, що така концентрація заходів піднесла моє натхнення до неабияких висот.

Під час першого повного тижня в університеті я поглибився у світ безпосередньо факультета. Старшокурсники провели невеличкий екскурс по активному життю студентів і представили так звані комітети, які відповідають за кожен аспект журфака. Майже всі комітети показали мені цікавим, тому за принципом «Фігаро тут, Фігаро там», я записався одразу до трьох.

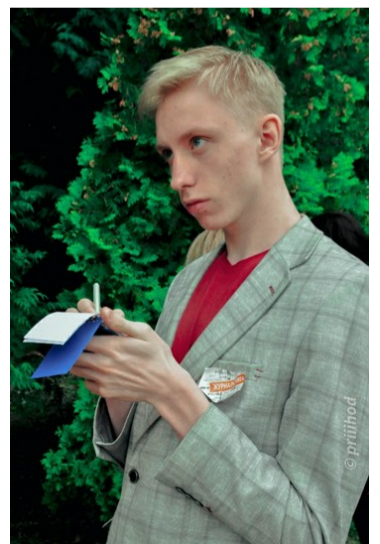
Найбільше атмосферою безтурботного студентського життя я перейнявся на студентському пікніку, про який варто писати окрему історію. На стадіоні, де все відбувалося, несамовітно бурлив гейзер свята та позитивних емоцій. Тоді я зустрів багато гарних людей, і хоч я й не запам'ятав їх імен, хоч

ми, напевно, не зустрінемося знов при таких умовах, ці прекрасні спогади залишаться надовго.

Наприкінці вересня все частіше поширювались чутки, що ДНУ закриють на карантин. Я прекрасно розумів, що це рано чи пізно станеться, бо кількість захворювань у місті невпинно росла. Але я не хотів цього усім серцем, бо за, здавалось, невеликий проміжок часу я встиг завести нові знайомства, повністю ввійти в процес очного навчання.

Вечері 22 вересня це сталося. Я почував себе спустошено, єдиний плюс у відсутності заторів зранку тону в океані негативу, який я відчув, коли нас перевели на дистанційку. І все ж таки життя продовжується, деякі заходи все ще проводяться, а в душі тліє надія, що ми скоро повернемося і побачимо одне одного в житті.

Олександр Мірошнічев

На одному із університетських заходів, а саме на DNU FEST